21/09/2019

Μητρ.Βεροίας: “Σκοπός του κατη-χη-τικού έργου η σωτηρία των ανθρώπων”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Παρασκευή 20 Σεπτεμβρίου 2019 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Εσπερινό στο καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Ο Σεβασμιώτατος στο τέλος του Εσπερινού με την ευκαιρία της έναρξης της νέας κατηχητικής χρονιάς και της πρώτης συνάξεως κατηχητών, κατηχητριών, κυκλαρχών και κυκλαρχισσών διάβασε σχετική ευχή και απηύθυνε πατρικούς λόγους και ευχές για το πνευματικό έργο που ξεκινάει.

Στην συνέχεια μίλησε για οργανωτικά θέματα ο υπεύθυνος του Γραφείου Νεότητος Αρχιμ. Παύλος Σταματάς, ενώ στο τέλος ο Σεβασμιώτατος επέδωσε στους κατηχητές και τους υπευθύνους των κύκλων μελέτης Αγίας Γραφής τα διοριστήρια για τη νέα κατηχητική χρονιά.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ μᾶς ἔδωσε καί πάλι σήμερα αὐτή τή χαρά τῆς συ-ναντήσεως καί τῆς συμπρο-σευχῆς μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους πού ἄρχισε πρίν ἀπό λίγες ἡμέρες ἀλ-λά καί τοῦ νέου κατηχητικοῦ ἔρ-γου πού ἀρχίζει.

Ἔχουμε πεῖ πολλές φορές ὅτι τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας δέν σταματᾶ ποτέ, οὔτε κάνει διακοπές, ἀλλά οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς καί ἡ ὀργά-νω-ση τῆς κοινωνίας μας εἶναι αὐτές πού ὁδηγοῦν καί τήν Ἐκκλησία νά ὀργανώνει μέ αὐτόν τόν τρόπο τό ἔργο της, καί νά κάνει κάθε Σε-πτέμ-βριο μία νέα ἀρχή στήν προ-σπ-άθεια τῆς κατηχήσεως καί τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων, μέ τή μορφή τῶν κατηχητικῶν σχο-λεί-ων καί τῶν κύκλων μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἀσφαλῶς ἡ Ἐκκλησία κηρύττει καί διαδίδει τό Εὐαγγέλιο καί μέ ἄλλους τρόπους, μέ τή λειτουρ-γι-κή της ζωή, μέ τά ἱερά μυστήρια, μέ τούς ἁγίους της, μέ τήν ἀνα-στρο-φή καί τό παράδειγμα τῶν μελῶν της, κληρικῶν καί λαϊκῶν, μέσα στήν κοινωνία καί τόν κό-σμο, καί ἀκόμη μέ τίς Κατα-σκηνώ-σεις καί τίς ἄλλες πνευμ-ατικές εὐ-καιρίες πού προσφέρει ἡ Ἱερά Μη-τρόπολή μας καί κατά τή διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ. Γι᾽ αὐτό καί λέμε ὅτι τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, καί τό

κατηχητικό ἔργο, δέν διακόπτεται ποτέ.

Τά κατηχητικά σχολεῖα καί οἱ κύκλοι μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι μόνο ἕνας τομέας αὐτοῦ τοῦ ἔργου. Ἕνας τομέας στόν ὁποῖο συμ-μετέχετε ὅλοι ἐσεῖς, οἱ κατη-χη-τές, οἱ κατηχήτριες καί οἱ κυ-κλάρ-χες τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπό-λεως, στούς ὁποίους ἐμπιστεύεται ἡ Ἐκκλησία ἕναν πολύ σημαντικό τομέα δράσεως, μία ζωτικῆς σημα-σίας διακονία της στόν κόσμο καί στόν ἄνθρωπο.

Καί αὐτό δέν ἰσχύει μόνο γιά ὅσους καί ὅσες ἀπό σᾶς ἐργάζεσθε στόν νεανικό τομέα, στόν τομέα τῆς κατηχήσεως τῶν παιδιῶν καί τῶν ἐφήβων, πού ζοῦν καί μεγα-λώ-νουν σέ ἕναν κόσμο ὄχι ἁπλῶς ἀπομακρυσμένο ἀπό τίς ἔννοιες τοῦ Θεοῦ καί τῆς πίστεως, ἀλλά καί σέ ἕναν κόσμο στόν ὁποῖο πλε-ο-νάζει ἡ ἁμαρτία, οἱ πειρασμοί, τό κακό καί οἱ σειρῆνες του, πού ἐπι-διώκουν νά τούς παρασύρουν σέ ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνα καί θανα-τη-φόρα πολλές φορές μονοπάτια.

Ἰσχύει καί γιά σᾶς πού δραστη-ριο-ποιεῖσθε στούς κύκλους μελέ-της τῆς Ἁγίας Γραφῆς πού ἀπευ-θύ-νονται σέ ἐνήλικες ἀδελφούς μας μέ σκοπό νά γνωρίσουν περισσό-τερα γιά τήν πίστη μας, γιά τήν Ἐκ-κλησία μας καί γιά τήν ἐν Χριστῷ ζωή.

Καί αὐτό διότι, ἄν γιά τά παιδιά ἡ καθοδήγηση καί ἡ στήριξη στήν πίστη καί τήν πνευματική ζωή εἶναι ἄμεση, καί γι᾽ αὐτό ἐξαιρετι-κά σημαντική, ἐπειδή βρίσκονται σέ μία κρίσιμη ἡλικία στήν ὁποία διαμορφώνουν τόν χαρακτήρα καί τήν προσωπικότητά τους, γιά τούς μεγαλύτερους ἀδελφούς μας τό ἔρ-γο τῆς κατηχήσεως πού ἐπιτε-λεῖται μέσα ἀπό τούς κύκλους με-λέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι ἐξί-σου σημαντικό. Ὄχι ἁπλῶς γιατί ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη νά ἀκοῦμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί νά τόν γνω-ρίζουμε περισσότερο, ἀλλά καί γιατί οἱ ἀδελφοί μας αὐτοί ἔχουν τήν εὐκαιρία νά μεταδώσουν ὅσα μαθαίνουν καί μέ τόν λόγο τους καί μέ τή ζωή τους στό οἰκογε-νει-α-κό, τό συγγενικό ἤ καί τό ἐπαγ-γελματικό τους περιβάλλον.

Στίς ἡμέρες μας, δυστυχῶς, πα-ρό-τι ὑπάρχει μεγάλη ἀφθονία σέ χρι-στιανικά βιβλία ἀλλά καί λει-τουρ-γικές καί πνευματικές εὐκαιρίες, ὑπάρχει καί μεγάλη ἄγνοια σχε-τικά μέ τήν πίστη καί τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας. Γι᾽ αὐτό καί ἡ εὐ-θύνη τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν κατή-χηση τῶν ἀδελφῶν μας εἶναι πολύ μεγάλη.

Ἀσφαλῶς, κάθε ἄνθρωπος πού ἔχει βαπτισθεῖ καί ἔχει γίνει μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἔχει καί ὁ ἴδιος εὐθύνη νά μάθει καί νά ἐμβαθύνει σέ θέματα πίστεως. Ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά διδάξει κανέναν ὑποχρεωτικά. Ἄλλωστε οὔτε ὁ Χριστός δέν τό ἔκανε αὐτό, σεβόμενος τήν ἐλεύθερη βούληση τοῦ ἀνθρώπου. Ἔχει ὅμως χρέος νά προσφέρει τή διδασκαλία της μέ τέτοιο τρόπο ὥστε νά ἑλκύει τούς ἀνθρώπους, μικρότερους καί μεγαλύτερους.

Ἄς θυμηθοῦμε τόν λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου πού ὁμολογεῖ ὅτι «τοῖς πᾶσι γέγονα τά πάντα», ἔγινα γιά ὅλους τά πάντα, ὄχι γιά ἄλλον λόγο, ἀλλά γιά νά τούς σώ-σω, γιά νά μπορέσω νά τούς κερδί-σω καί νά τούς βοηθήσω νά σω-θοῦν, «ἵνα πάντως τινάς σώσω».

Αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τοῦ κατη-χη-τικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως καί ὅλου τοῦ ἔργου καί τῆς ὑπάρξεώς της. Ἡ σωτηρία τῶν ἀν-θρώπων. Καί αὐτό δέν εἶναι οὔτε κάτι θεωρητικό οὔτε κάτι μακρι-νό. Ἡ σωτηρία εἶναι μία ὑπόθεση πού ξεκινᾶ μέ τό βάπτισμά μας καί συνεχίζει μέ τήν πραγματική ἐν-σω-μάτωσή μας στήν Ἐκκλησία, πού εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Συνεχίζει μέ τήν προσπάθεια νά γνωρίσουμε τόν Θεό, νά τόν πλη-σιάσουμε, νά ἑνωθοῦμε μαζί του, νά τόν ἔχουμε κατοικοῦντα καί μένοντα στήν ψυχή μας.

Καί ὅταν ζήσουμε τή ζωή μας μαζί μέ τόν Χριστό, ὅταν τή διέλ-θουμε ἑνωμένοι μαζί του μέ τήν ἐφαρμογή τοῦ θελήματός του καί μέ τή συμμετοχή μας στά ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καί κυρίως στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, τότε θά κερδίσουμε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ τή σωτηρία μας. Διότι ἡ σωτηρία δέν εἶναι τί-ποτε ἄλλο παρά ἡ αἰώνιος ζωή μας μαζί μέ τόν Χριστό, ὄχι ἐδῶ στή γῆ ἀλλά στόν οὐρανό.

Ἄν, λοιπόν, τό ἔτος τό ὁποῖο διερ-χόμεθα τό εἴχαμε ἀφιερώσει στούς συνεργάτες τοῦ ἀποστόλου Παύλου, τοῦ ὁποίου συνεργάτες εἶ-στε καί σεῖς, καθώς διακονεῖτε στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας, τήν ὁποία ὁ ἴδιος ἵδρυσε, αὐτό τό ἔτος, τό νέο ἐκκλησιαστικό ἔτος, ἀξίζει νά προσπαθήσουμε νά μιμηθοῦμε τό παράδειγμα τοῦ πρωτοκορυ-φαίου ἀποστόλου στόν τομέα τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων, στόν τομέα τῆς Κατηχήσεως.

Ἀσφαλῶς ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου «τοῖς πᾶσι γέγονα τά πάντα», δέν ση-μαίνει ὅτι θά κάνουμε ὁτιδήπο-τε, ὅτι θά ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό τίς ἀρχές τῆς πίστεώς μας καί τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἤ θά προ-σαρμόσουμε τόν λόγο τοῦ εὐ-αγ-γελίου γιά νά εἶναι ἀρεστός καί νά ἑλκύει τούς ἀνθρώπους.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δέν ἐννοεῖ αὐτό καί δέν ἔκανε αὐτό. Γιατί, ἄν πρόκειται νά ἀλλοιώσουμε τό μή-νυμα τοῦ Εὐαγγελίου, ἄν πρόκει-ται νά συσχηματισθοῦμε μέ

τόν κό-σμο, ἄν πρόκειται νά ἱκανο-ποι-ή-σουμε πάθη καί ἀδυναμίες, ἄν πρόκειται νά προσχωρήσουμε στήν ἁμαρτία, τότε δέν ἔχει νόη-μα, διότι τότε δέν σώζουμε τούς ἀνθρώπους ἀλλά διακινδυνεύ-ου-με καί τή δική μας σωτηρία, κα-θώς ἐμεῖς δέν ἔχουμε οὔτε τήν ἀρετή οὔτε τή σταθερότητα τοῦ ἀποστόλου Παύλου καί ἄλλων με-γάλων ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, πού κάποιες φορές ἐπιχειροῦσαν καί μέ αὐτό τόν τρόπο νά σώσουν «τό ἀπολωλός πρόβατο» τῆς εὐαγ-γελικῆς παραβολῆς.

Ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει ὅτι ἔγινε «τοῖς πᾶσι τά πάντα» γιά νά σώσει κάποιους ἀνθρώπους, ἐννοεῖ ὅτι προσπάθησε νά πλη-σιά-σει καί νά σταθεῖ δίπλα στούς ἀνθρώπους, δείχνοντας κατανόη-ση στήν προσωπικότητά τους, στίς παραδόσεις καί στίς συνήθειές του, ὥστε νά τούς βοηθήσει καί νά τούς ἑλκύσει στήν ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου.

Δέν στεκόταν ἀφ᾽ ὑψη-λοῦ, δέν δίδασκε ἀπό καθέ-δρας, δέν ἔλεγε ἐγώ εἶμαι ἀπόστολος, τόν ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ Χριστός κάλεσε μέ θαυμα-στό τρόπο, καί μοῦ ἀνέθεσε νά μα-θητεύσω «πάντα τά ἔθνη». Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δέν τό ἔκανε ποτέ αὐτό. Ὁ ἴδιος ὀνομάζει τόν ἑαυτό του «ἔσχατο τῶν ἀποστό-λων» καί δέν διστάζει νά τόν ἀποκαλέσει «ἔκτρωμα» λέγοντας: «ἔσχατον δέ πάντων ὡσπερεί τῷ ἐκτρώματι ὤφθη κἀμοί».

Τόσο μεγάλη ταπείνωση εἶχε ὁ ἀπόστολος, αὐτός ὁ ὁποῖος ἀξιώ-θηκε ἀπό τόν Χριστό νά ἀνέλθει «μέχρι τρίτου οὐρανοῦ» καί νά δεῖ «ἅ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη» καί νά ἀκούσει «ἄρ-ρη-τα ρήματα».

Καί ὅμως καί αὐτές τίς οὐράνιες ἀποκαλύψεις τίς ὁποῖες δέχθηκε καί τίς ὁποῖες κανείς ἄλλος ἀπό τούς ἀποστόλους δέν ἔζησε ἐν σώ-μα-τι, ὁ ἀπόστολος Παῦλος τίς πε-ρι-γράφει γιά τήν ὠφέλεια τῶν πι-στῶν σάν νά τίς ἔζησε ὄχι ὁ ἴδιος ἀλλά κάποιος ἄλλος γράφοντας «οἶδα ἄνθρωπον πρό ἐτῶν δεκα-τεσ-σάρων ... ἁρπαγέντα τόν τοιοῦ-τον ἕως τρίτου οὐρανοῦ». Δέν λέει ἐγώ ἥμουν αὐτός πού εἶχα τήν ἐξαι-ρετική τιμή, ἀλλά λέει γνώρι-σα ἕναν ἄνθρωπο ... πού ἡρπάγη μέχρι τρίτου οὐρανοῦ!

Αὐτή ἡ ταπείνωση τοῦ ἀποστό-λου Παύλου, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ διέτρε-ξε ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη καί κοπίασε περισσότερο ἀπό κάθε ἄλ-λον ἀπόστολο γιά τό εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καί τό κήρυγμά του, διακήρυττε ὅτι δέν τόν συμφέρει νά καυχᾶται, ἔχοντας συναίσθηση ὅτι ὅ,τι καί ἄν ἔκανε, τό ἔκανε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, αὐτή ἡ ταπεί-νωση ἦταν πού τοῦ ἔφερνε ἀκόμη μεγαλύτερη χάρη καί ἀκόμη μεγα-λύτερη ἐπιτυχία στό ἔργο του.

Αὐτή ἡ ταπείνωση εἶναι τό θεμέ-λιο τῆς ἱεραποστο-λικῆς πρακτικῆς του. Τό «τοῖς

πᾶσι γέγονα τά πά-ντα» δέν μπορεῖ νά ὐλοποιηθεῖ, ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει ταπεί-νω-ση, ἐάν δέν εἶναι διατεθειμένος νά κά-νει τά πάντα προκειμένου νά βοη-θήσει τόν ἀδελφό του.

Ἡ ταπείνωση, λοιπόν, εἶναι ἡ βά-ση καί ἡ προϋπόθεση τῆς διακονί-ας μας. Δέν θά πρέπει νά νομίζου-με ὅτι, ἐπειδή μᾶς ὅρισε ἡ Ἐκ-κλη-σία μας καί ἡ Ἱερά μας Μητρό-πο-λη κατηχητές, κατηχήτριες ἤ κυ-κλάρχες βρισκόμαστε σέ ἀνώτερη θέση ἀπό τούς ἀδελφούς μας, τά ξέρουμε ὅλα, διδάσκουμε τούς ἄλ-λους ἀπό καθέδρας ἤ ἔχουμε ἐξα-σφαλίσει τή δική μας σωτηρία. Τέτοιες σκέψεις καί τέτοιες πεποι-θήσεις δέν ἔχουν θέση στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας, καί ὄχι μόνο δέν βοηθοῦν ἀλλά μᾶλλον βλά-πτουν τή διακονία μας.

Τή βλάπτουν, ἀφενός γιατί αὐτός πού ἔχει μεγάλη ἰδέα γιά τόν ἑαυ-τό του, γίνεται εὔκολα ἀντιληπτός ἀπό ὅσους τόν ἀκοῦν, καί ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ἕνας τέτοιος χαρα-κτήρας οὔτε νά ὠφελήσει μπορεῖ κανέναν οὔτε νά βοηθήσει, καί ἐπι---πλέον γιατί δίδει μία λανθα-σμέ-νη εἰκόνα γιά τήν Ἐκκλησία. Πῶς εἶναι, ἄλλωστε, δυνατόν, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός πλησίαζε καί ἔμενε στό σπίτι ἁμαρτωλῶν γιά νά τούς σώσει, ἐμεῖς νά νο-μί-ζουμε ὅτι εἴμεθα ἀνώτεροι καί νά φερόμεθα μέ ἀνάλογο τρόπο πρός τούς ἀδελφούς μας.

Ἀλλά καί ἄν αὐτή ἡ ὑψηλόφρονη στάση μας δέν εἶναι ἀπωθητική γιά τούς ἀνθρώπους, γιά τά παιδιά καί τούς νέους ἤ καί γιά τούς με-γαλυτέρους, εἶναι ἀπωθητική γιά τόν Θεό. Ὁ Θεός δέν εὐλογεῖ τά ἔρ-γα τῶν ὑπερηφάνων καί τῶν ὑψη-λοφρόνων, ἐνῶ ἀντίθετα δί-δει πολλή χάρη σέ ὅσους μέ ταπεί-νωση καί ζητώντας τή βοήθειά του ἐπιτελοῦν τό ἔργο του.

Δέν θά πρέπει νά ξεχνοῦμε ὅτι τό κατηχητικό ἔργο τό ὁποῖο μᾶς ἐμ-πιστεύεται ἡ Ἐκκλησία δέν ἀπο-τελεῖ οὔτε ἐπιβράβευση τῶν προ-σό-ντων μας οὔτε ἐπιβράβευση τῆς ἁγιότητός μας. Εἶναι ἔργο τῆς Ἐκ-κλησίας, εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ, στό ὁποῖο μᾶς καλεῖ ὡς συνεργούς του. Μᾶς καλεῖ νά θέσουμε ὅλα τά χαρίσματα καί τίς ἱκανότητές μας γιά νά προκύψει τό καλύτερο ἀπο-τέλεσμα, ὄχι πρός δόξα μας, ἀλλά πρός δόξα τοῦ Θεοῦ καί σωτηρία τῶν ἀδελφῶν μας.

Δέν θά πρέπει, λοιπόν, νά καυ-χώμεθα οὔτε ἐάν ἔρχονται πολλοί ἀδελφοί μας στόν κύκλο μας, ἤ πολλά παιδιά στό κα-τηχητικό μας, σάν νά εἶναι αὐτό δικό μας ἐπί-τευγ-μα.

Ἐμεῖς ὀφείλουμε νά κά-νου-με ὅ,τι εἶναι δυνατόν μέ τή βοήθεια καί τή συμπαράσταση τοῦ ὑπευθύνου ἱερέως, τοῦ Γραφείου Νεότητος τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Ἐπι-σκό-που, ἀλλά αὐτό πού φέρνει τό ἀπο--τέλεσμα κατά τό μέτρο τῆς δικῆς μας προσπαθείας καί ταπει-νώσεως εἶναι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ.

Τί λέγει πάλι ὁ ἀπόστολος Παῦ-λος; «Ἐγώ ἐφύτευσα, Ἀπολ-λῶς ἐπότισεν, ἀλλά ὁ Θεός ηὔξανεν· ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστίν τι, οὔτε ὁ ποτίζων ἀλλ᾽ ὁ αὐξάνων Θεός».

Ὅλοι ἐμεῖς εἴμαστε συνεργοί τοῦ Θεοῦ, ἀλλά αὐτός πού αὐξάνει τό ἔργο εἶναι ὁ Θεός. Ἐμεῖς ἔχουμε χρέ-ος καί καθῆκον νά ἐργαζόμεθα μέ ἀγάπη πρός τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους, μέ ἀφοσίωση στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, μέ ταπείνωση καί μέ συνέπεια, σάν νά ἐξαρτᾶται ἀπό ἐμᾶς ἡ σωτηρία τοῦ κάθε ἀν-θρώ-που.

Συγχρόνως ὅμως θά πρέπει νά φροντίζουμε καί τή δική μας προ-σωπική πνευματική πρόοδο. Διότι, ἐάν ἄλλα διδάσκουμε καί ἄλλα κά-νουμε στή ζωή μας, τότε δέν μπο-ρεῖ νά ὑπάρξει πρόοδος στό ἔργο, τότε δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ πού θά αὐξάνει τή σπορά καί θά δίδει καρπούς.

Ἐάν ὅμως ἀγωνιζόμεθα καί ἐμεῖς νά ζοῦμε τήν ἐν Χριστῷ ζωή καί συγχρόνως ἀγωνιζόμεθα νά δια-κο-νοῦμε στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας, στόν τομέα αὐτό τῆς κατη-χή-σεως πού μᾶς ἐμπιστεύεται ἡ το-πι-κή Ἐκκλησία διά τοῦ Ἐπισκόπου της σήμερα, μέ ἀγάπη, μέ ὑπακοή, μέ πιστότητα, «ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειω-τήν Ἰησοῦν», ὅπως λέγει καί πάλι ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦ-λος, δηλαδή ἔχοντας στραμ-μένο τό βλέμμα μας στόν Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀρχή καί τό τέλος τοῦ ἔργου, καί ἔχοντας συναί-σθηση ὅτι οὔτε τό ἔργο μᾶς ἀνήκει οὔτε οἱ ἀδελφοί μας μᾶς ἀνήκουν ἤ ἐξαρτῶνται ἀπό ἐμᾶς, τότε θά ἔχουμε τή πλούσια τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί στό κατηχητικό μας ἔργο καί στή ζωή μας καί θά τήν βλέ-που-με νά καρποφορεῖ καρπόν ἑκατονταπλασίονα.

Μέ αὐτές τίς ταπεινές ἀλλά πατρικές σκέψεις, πού πι-στεύω ὅτι εἶναι καί δικές σας σκέ-ψεις καί πίστη, θά ἤθελα νά σᾶς εὐχαριστήσω ἀπό καρδίας γιά τή συνδρομή σας καί φέτος στό κατηχητικό ἔργο τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως καί νά εὐχηθῶ ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ νά σᾶς καθοδηγεῖ καί νά σᾶς ἐνισχύει στήν προσπά-θειά σας καί νά ἀνταποδίδει τούς κόπους σας.